

ဝန်လင်း

Read on the move

ချစ်မ

ကျွန်တော်ချစ်သော မိန်းမလျှို့

အခန်း (၁)

“ဒီမှာ ထုံး ရှိလား ဟင် ...”

“မရှိဘူး ကွမ်းယာလည်း မရောင်းဘူး ...”

“ရှင် ...”

ပေဖူး ကြောင်အမ်းအမ်းလေး ဖြစ်သွား၏။ ထိုစဉ် မုန့်ဆိုင်၏ နောက်
ထဲကနေ ဆက်ထုံး ထွက်လာကာ ...

“ပေဖူး ... ဘာလဲ ...”

“ကျွတ် ...”

“ငါ နင့်ဆီ လာတာ ...”

“ကျွတ် ...”

သူ့မျက်နှာ တော်တော် ကြည့်ရဆိုးအောင် ရှုံ့မဲ့နေမှာ သေချာသည် ။

ပြီးတော့ ပေဖူးရဲ့ လက်လေးကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့တာလည်း ညင်ညင်
သာသာ ရှိမှာ မဟုတ် ...၊

“နင် ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို တစ်ထုံးတည်း ထုံး နေရတာလဲ ... ပြော ထုံး
လို့ အဖျားဆွတ် မခေါ်ဖို့ ပြောပေါင်းလည်း များ လှပြီ ...”

“ငါ နှုတ်ကျိုးနေလို့ ပါ ...”

ပေဖူးက ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်လာသည့် လွယ်အိတ်လေးကို ဆက်ထုံး
ကို ထိုးပေး၏။

မျက်လုံးတွေကလည်း ဆက်ထုံးရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို ခေါင်းဖြီးထားပုံ
ကအစ ဖိနပ်အထိ သေချာ ပြုပြင်ကြည့်သည် ။

“ဘာလဲ ...၊ ဘာဖြစ်နေလို့ လဲ ...”

“မဖြစ်ပါဘူး ... ပြောပါတယ် ...၊ ဒါပေမဲ့ ဖိနပ်က နည်းနည်း ဟောင်း
နေသလားလို့ ... နှင် ဒေါ်စာဥကို မှာ လိုက်တာ ဖိနပ် မပါဘူးလား ...”

ဆက်ထုံးက ဖိနပ်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ခါးနှစ်ဖက်ထောက်ကာ ...

“ မပါဘူးလေ ... နှင်က ငါ့ကို ပိုက်ဆံမှ အချိန်မီ မပေးတာ ...”

“ဟုတ်လား ... အဲဒါကြောင့်လား ...”

“ဟုတ်တယ် ...၊ အဲဒါကြောင့် ...”

“ဖြစ်ရလေ ထုံးရယ် ...”

“ခေါ်ပြန်ပြီ ဒီ ထုံး ...”

“လူတွေရှေ့မှာ မှ မဟုတ်တာ နှင်ကလည်း ... ငါတို့ ငယ်ငယ်တည်း
က ဒီတိုင်း ခေါ်လာတာ ...”

ကဲ ... ရှိစေတော့ဆိုသည့် ဆရာကြီးမျက်နှာနှင့် ဆက်ထုံးက
မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်၏။

တိုနန့်နန့် ဆံပင်လေးက ပါးလည်း ပါးသည် ...၊ အတိုအခွ အပြတ်
တွေနဲ့ အဖျားတွေလည်း နီ၏။

ဒါကို ကျစ်ဆံမြီးလေး နှစ်ဖက် ခွဲကျစ်ထားကာ ကော့ကော့ကားကား
ကျစ်ဆံမြီးလေးက ပခုံးမှာ လည်း မထောက် ...၊ ရင်ဘတ်ပေါ်လည်း မ

ရောက် ...။

အသားလေး ဖြူတာပဲ ရှိသည် ။ မျက်ခုံးက အရောင်အဆင်း မရှိ မျက်နက်အိမ် ပြည့်နေပေမယ့် ပြူးသလို ဖြစ်နေသည့် မျက်လုံးကလည်း လှေ ...။

ဘယ်တုန်းကမှ ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင် ဝတ်စား ပြင်ဆင်မနေတတ်သော သူမကို ကြည့်လိုက်တိုင်း ခပ်နွမ်းနွမ်း ထဘီတိုတို ... အင်္ကျီရင်စေ့ ... ရင်ဖုံးပွပွ ...။

သူမ၏ ဖွံ့ထွားသော ကိုယ်လုံးကလေးကတော့ ကြည့်ပျော်ရှုပျော်မို့ သူ့အတွက် သက်ပြင်းချဖွယ် ရှိနေသေးတာပါ ...။

“ပေဖူး ... နင် ဒီပုံစံနဲ့ ရွာပြင်ထွက်လာတယ် ... ဟုတ်လား ...”

လူကို ရှုံ့မဲ့မဲ့ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေတည်းက ထုံးဆီက တစ်ခုခု ကဲ့ရဲ့ သံ လာတော့မယ်ဆိုတာ ပေဖူး သိသည် ။

ဒါပေမဲ့ ပြောလိုက်တော့လည်း မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ငဲ့ကြည့်မိပြန်ကာ ...

“ငါ အင်္ကျီရော ... ထဘီရော လဲလာပါတယ် ...၊ အစုတ်နဲ့ တူနေလို့ လားဟင် ...”

“ဒါ ဆိုရင်တော့ နင့်ကိုက အရောင်မထွက်တာ နေမှာ ပေါ့ ...”

ပြောရက်လိုက်တာဆိုသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေ သူ့ဆီ ရောက်လာပေမယ့် ဆက်ထုံးက သနားရမှန်း မသိ ...

“အေးပါ ... ငါက တောမှာ ကျန်ခဲ့မယ့်လူပါ ...၊ နင်က မြို့ကို သွားမှ နင် အရောင်ထွက်နေဖို့ ပဲ လိုတာပါ ...”

“အံ့မာ ... ပြောပုံက လူကို ရွဲ့သလို ချိတ်သလို ...”

“မရွဲ့ပါဘူး ထုံးရယ် ... ငါ အဲဒီလို မပြောတတ်တာ နင် သိရဲ့ သားနဲ့ .
..”

“အင်းပါ ... ကဲ ... အခု ဒါဘာတွေလဲ ...”

“ဟိုလေ ... ပိုက်ဆံရယ် ... နင့်အတွက် ပုဆိုးရယ် ...”

“ဘာ ... ပုဆိုး ဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

ပုဆိုးကဏ္ဍမှာ ပေဖူးရဲ့ မျက်နှာလေးက တက်ကြွ ဝင်းပလာခဲ့လျက် .

..

“အဲဒါ ငါ့အဖေရဲ့ ဘန်ကောက်ပုဆိုး သိလား ...၊ ပြီးတော့ ...”

“ဘာလဲ ... ပြောင်ပြောင်လက်လက် .. တရွမ်းရွမ်း မြည်နေတဲ့ မင်း
တုန်းမင်းလက်ထက်က တောင်ရှည်ပုဆိုးကြီးလား ...”

“မင်းတုန်းမင်း လက်ထက်ကတော့ မဟုတ်ပါဘူး နင်ကလည်း အ
ဖေ လက်ထက်ကပါ ...”

“ကျွတ် ...”

“အဖေ့ကို ငါတောင် မြင်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ... ခုကျမှ ဆွေမျိုး ပေါ်
လာပြီး အဖေတို့ ... အမေတို့ ရဲ့ အမွေတွေ ငါ ရတဲ့ ဥစ္စာ ... ဒါပေမဲ့ မင်း
တုန်းမင်းလက်ထက်က ဘန်ကောက်ပုဆိုးဆိုတာ ရှိလို့ လား ...”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ရပါပြီ ... ထားလိုက်တော့ ...၊ အဲဒီ ဘန်ကောက် ပုဆိုး
ကိစ္စ ...”

ပန်းရောင်လေး သိလား ... အဟုတ်ကို လှတာ ...၊ ငါ့မှာ လည်း အ

မေ့ရဲ့ ချိတ်ထဘီ ရှိ ...”

“ဘာလဲ ... အဲဒီထဘီပါ ဒီထဲ ထည့်လိုက်တာလား ...”

“ဟင့်အင်း မထည့်မိဘူး ... နင်က လိုချင်လို့ လား ...”

မေးပုံက တအံ့တဩ ...၊

ဆက်ထုံး စိတ်တိုသွား၏။

“ဟုတ်တယ် ... ငါ မိန်းမယူရင် ထည့်တောင်းချင်လို့ ...၊ ခုတော့ မလိုချင်သေးပါဘူး ...”

“ဘာ ... ထုံး ... နင်က မိန်းမယူမယ် ဟုတ်လား ...၊ နင်ပဲ ငါနဲ့ နင်နဲ့ ..”

“ဆက်ထုံးရေ ... ရထား လာပြီဟ ...”

“ဟင် ... အေး ...”

“ထုံး ...”

လှည့်ထွက်ခါနီးမှာ လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သဖြင့် ထုံး ပြန်လှည့်ကြည့်၏။

ပေဖူး မျက်ရည်တွေ ဝေနေလျက် ...

“သင်တန်းတွေ တက်ရင် ကြိုးစားနော် ထုံး ...

“အင်းပါ ...”

“နင် ရည်မှန်းတဲ့ အတိုင်း ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှာ အရာရှိကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်အောင်ကြိုးစား ...”

ရထားဥဩသံက သံရှည်ကြီး ဆွဲလာ၏။ ဒီနားချုပ်စပ် ရွာလေးတွေ

ရဲ့ ဘူတာအဖြစ် သတ်မှတ်သော 'ညောင်ပင်အို' ဘူတာသည် နောက်တိုး ဘူတာမို့ ရထားသံကြားတာနှင့် ကလေးတွေ လူကြီးတွေ ပြေးထွက်ကြ ည့်သူကြည့် ... အော်ဟစ် ခုန်ပေါက်ပြီး နှုတ်ဆက်ကြ ... လက်ပြကြနှင့် ဆူညံနေတော့သည်။ ။

“ဟေ့ ... ဆက်ထုံး ... လာလေကွာ ...”

မြ ဝို့မ ၂၁ ကျောင်းအတူ တက်ခဲ့ကြသည့် သူငယ်ချင်းတွေပဲ အတူတူသွားကြမှာ မို့ သူတို့ တွေက ညောင်ပင်ရိပ်က ထွက်သွားကြရင်း လှမ်းခေါ်နေကြ၏။

“စိတ်ချပါဟာ ... ငါ သွားတော့မယ် ...၊ ဒီထဲမှာ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ပါလဲ ...”

“တစ်သိန်း ...”

“အေး ပြီးရော ... ငါက နင် လွှတ်လို့ သွားရတာနော် ... ငါ ဟိုမှာ ငွေ လိုတယ်ဆိုရင် တန်းပို့ဖို့ ပြင်ထား ...”

“အေးပါ ... ငါ ပို့ပေးပါ့မယ် ...”

“တော်ကြာ နင့်ကြီးတော် အသစ်စက်စက်ကြီးကြောင့် ဘာကြောင့် ညာကြောင့်နဲ့ မပို့ဘဲနေရင် ငါက မြို့ကြီးပေါ်မှာ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နဲ့ ...”

မျက်နှာသေးလေးနဲ့ ညည်းပြလိုက်တာနှင့် ပေဖူး မျက်လုံးလေး အဝိုင်းသားနှင့် စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ။ ပြီးတော့ သူမလက်မှာ စွပ်ထားသည့် ရွှေလက်စွပ်လေးကို ကမန်းကတန်း ချွတ်၍ သူ့လက်ထဲ ထည့်ပေး၏။

“ဒါလေး ယူသွားလိုက် သွား ... လိုရမည်ရ ဆောင်ထားပေါ့ ... ရွှေရို

ရင် ငွေရှိသလိုပဲလေ ... မနေ့ညကလို ငါ့ဘက်မှာ တစ်ခုခု ခက်ခဲနေရင် နင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ် ...”

“အေး ... ဒါဆို ... ငါ သွားပြီနော် ...”

“နင့်အထုပ်ကြီး ပေးလေ ... ငါ ရွက်ခဲ့မယ် ...”

“နေပါစေ ရတယ် ...”

အနက်ရောင် ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးကို သူ့ပခုံးပေါ် ဆွဲတင်ကာ ပေဖူး ထပ်လာပေးသော လွယ်အိတ်လေးကို ဒီတိုင်း လက်က ဆွဲလိုက်၏။

ပေဖူးသည် သူ့ဘေးကနေ တတွတ်တွတ် မှာ လို့ မဆုံးဘဲ ခလုတ် တွေလည်း တိုက်ရှာ၏။

ရထားဘီးတွေ လုံးဝ ရပ်တန့်သွားတာနှင့် သူ့ခြေလှမ်းတွေ အပြေး တစ်ပိုင်း သွားကာ ခြေနင်းပေါ် ခြေထောက်တင်ခါနီးမှ ...

“ပေဖူး ... နင် တစ်ယောက်တည်း ပြန်မှာ လား ...”

“ဟင် ... အဲ ... မဟုတ်ပါဘူး ...၊ ဒေါ်ဖော့တို့ ဒီရွာထဲ ခဏဝင်နေကြ လို့ ပါ ...”

ရွာစဉ် ရွာဆက်က နည်းနည်း ဝေးသည် ။

ထုံးနဲ့ ပေဖူးတို့ ရဲ့ ရွာက အတွင်းပိုင်းမှာ ဖြစ်ကာ ရွာဆက်ပြတ်သွား သည့် အလယ်မှာ ထန်းတောနှင့် ထန်းရည်ဆိုင်တွေသာ ရှိ၏။

ပြီးတော့ ခုချိန်ပြန်လျှင် ညနေခင်းမို့ ထန်းတောမှာ ထန်းရည်သမား တွေနဲ့ စည်ကားနေမယ့်အချိန် ...

“ကျွတ် ... အဲဒါတွေ နင့်ကို ငါပြောနေတာ ...”

နောက်လှည့် ကြည့်လိုက်ပေမယ့် ရွာက လှည်းကြီး လူကြုံ ဘယ်မှာ

မှ မမြင်သည် မို့ ခြေနင်းခုံပေါ် လှမ်းထားသည့် ခြေထောက်က နောက်ပြန်ရပ်ပြီး ဖြစ်ကာ ...

“ဒေါ်ဖော့တို့ က ဘယ်မှာ လဲ ...၊ ဘယ်သူမှ မရှိဘဲနဲ့ နင် ထွက်လိုက်လာတာမို့လား ...”

“ မဟုတ်ဘူး ... သူတို့ ပါလာပါတယ် ... ဘကြီးစိုးတို့ အလှူကို လာကြတာလေ ...၊ ရွာထဲမှာ ပါ ဆိုမှ ...”

ဘူတာနားကရွာမှာ ဆွေမျိုးရှိသူတွေက ရထားကို အမြင်ဆန်းနေတုန်းကတော့ ဒီရွာမှာ တမင် လာပြီး ရထားကို စောင့်ကြည့်တတ်ကြ၏။

ရွာခြံစည်းရိုးနဲ့ ခေါင်းမိုးစွန်းတွေကို လှမ်းမြင်ရပေမယ့် ဆက်ထုံး မယုံဘဲဖြစ်နေကာ ...

“တောက် ... နင် လုပ်လိုက်ရင် ဒီတိုင်းချည်းပဲ ...၊ လာခဲ့ ...”

“ထုံး ... ဘာလုပ်တာလဲ ...၊ ဟိုမှာ ရထား ထွက်သွားလိမ့်မယ် ...”

“ပြေးလိုက်လို့ ရတယ် ...”

“ဟေ့ကောင် ... ဆက်ထုံး ... ဆက်ထုံး ဘယ်ကိုလဲဟ ...”

“ဆက်ထုံး ရထား ထွက်တော့မယ် ...”

ရထားပေါ်ကနေ သော်ဇင်တို့ လှမ်းခေါ်ကြတာ ဆူညံသွားသည် ။ ပေဖူးလည်း အတင်းရုန်းနေပေမယ့် ဆက်ထုံးက လက်ကိုဆွဲပြေးနေတာ ဆံပင်တွေပါလွင့်နေ၏။

“ထုံး ...”

“လုပ်မနေနဲ့ အပိုတွေ ...”

“နင် ရထားထွက်သွားလို့ ကျန်ခဲ့တော့မယ် ...”

အိတ်ကြီးကို ဖြုတ်ချပစ်ခဲ့ပြီး ဆက်ထုံးက ရွာထိပ်အိမ်ကို ဦးတည်ပြေး၏။ ထိပ်ဆုံးအိမ်ကြီးက ဒီရွာရဲ့ လူကြီးအိမ် ဖြစ်သည် ။

ပြီးတော့ လူကြီးသမီးက သူနဲ့ ရင်းနှီးသည့် သူငယ်ချင်းမက ရည်းစားမကျ ...၊

သူမတို့ လက်ထဲ ထည့်ပေးခဲ့ဖို့ စိတ်ကူးနှင့် ပြေးနေရင်း ရွာထဲက ဒေါ်ဖော့ရဲ့ မြေးပေါက်စနစ်ယောက် ရထားကြည့်ဖို့ တလုံးလုံး ပြေးထွက်လာကြတာ မြင်လိုက်ရ၏။

“ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ထုံး တွေလား ... ပူစူးတို့ မောင်နှမ ... သူတို့ အဘွား ရွာထဲမှာ ရှိပါတယ် ဆို ... ရပ်ပါတော့ ...”

ဆက်ထုံး တကယ် မြင်လိုက်ရမှ တုံ့ခနဲ ရပ်၏။

ပြီးတော့ လက်ကိုလွှတ်ကာ ချာခနဲ ပြန်လှည့်ပြေးရင်း လက်နောက်ပြန် ခါပြ၍ ...

“ပြန် ... ပြန် ... ထပ်လိုက်မလာနဲ့ တော့ ...”

“အေးပါ ... နင် မီအောင် ပြေး ...”

ဟု ပြန်အော်ပြောကာ ပေဖူးက သူ့စကားနားထောင်ကာ အတိအကျ ပြေးလိုက်လာ၏။

ပြီးတော့ ဘီးလိုမ့်စပြုနေသည့် ရထားပေါ်ကို အိတ်ကြီး လွှဲတင်လိုက်ကာ ဆက်ထုံး ပြေးတက်သွားလျှင် ...”

“ထုံး ... နင် ငါ့ကိုပဲ ယူမှာ မို့လား ဟင် ... ဟုတ်လား ... ငါ့ကိုပဲနော် ..”

“အေး ... အေး ...”

သူ့ကို ရထားပေါ်ကနေ ဆီးကြို ဆွဲထားကြသည့် သော်ဇင်တို့ က
ဝိုင်းရယ်ကြ၏။

ဆက်ထုံး မျက်နှာ နီနီနှင့် ရှုံ့မဲ့နေကာ ...

“ပြန်တော့ ...”

အပေါ်ကနေ ဒေါသနှင့်ပေါင်း၍ အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်မိ၏။
တော်တော်ကို တုံးတဲ့ ပေဖူး ...၊

ထဘီအောက်နားစတွေ ခြေသလုံးတစ်ဝက်ထိ လုံးတက် လွင့်ပျံ့နေ
အောင် ပြေးလိုက်နေတာ ရထားပေါ်က လူတွေအားလုံး ရယ်ကုန်ကြပြီး
... ရှက်ရမှန်းလည်း မသိ ...၊

ယူမယ်ပြောတိုင်း ယူစရာလား ...

ကိုယ့်ရုပ်ကိုလည်း မှန်ထဲ ပြန်မကြည့် ...၊

* * *

အခန်း (၂)

“ကိုယ့်ပုံစံကိုလည်း မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်ဦး ပေဖူး ...”

“လာပြန်ပြီ ... ငါက ဘာဖြစ်နေလို့ လဲ ...”

သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်တို့ မဲ့ရွဲနေကာ လူစုံအောင် မေးငေါ့ပြီးကာမှ ...

“နင်က လှမှ မလှဘဲ ပေဖူးရယ် ... ပြီးတော့ ရှစ်တန်းတောင် မအောင်ခဲ့ဘူး ...”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ... ငါ့လောက်တောင် အတန်းမကြီးတဲ့ ငါ့လို အပျိုတွေ ရွာထဲမှာ အများကြီးပဲ ...”

“အေး ... နင့်လောက် အတန်းမကြီးလည်း နင့်ထက်တော့ လှကြတာပဲ ...”

ပေဖူး ကိုယ့်ပါးကို စမ်းမိရင်း မျက်နှာလေး ငယ်သွားသည်။ ဒီအချိန်ဟာ ရွာတိုင်းမှာ ရှင်ပြုပွဲရှိတာမို့ အပျိုတွေ စုရုံး ပေါင်းစည်းမိကြတဲ့ အချိန် ဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းတွေ ဆုံမိတာနှင့် ပေဖူး ပြောဖြစ်တာက ဆက်ထုံးအကြောင်း ...၊

ဒီအကြောင်း ပါလာတိုင်းပဲ သူမနဲ့ ဆက်ထုံး မလိုက်ဖက်ဘူးဆိုတာ ကြားရမြဲပါ ...၊ ထိုအခါ အလှူအတွက် အခွံသင်နေသည့် လက်ထဲက

ဘူးသီးလုံးကြီးကိုပါ ငဲ့ကြည့်မိ၏။

ကြက်သားမှာ ဘူးသီးကို အရောအနှောအဖြစ် ထည့်ကြသလိုမျိုး ဘယ်အလှူမှာ ဖြစ်ဖြစ် သူမ ဘယ်တုန်းကမှ ကွမ်းတောင်ကိုင် မဖြစ်ခဲ့ ...။

“ငါတို့ ရွာက ကွမ်းတောင်ကိုင် ... ပန်းတောင်ကိုင်တွေကိုတောင် ဆက်ထုံးက စလိုက်နောက်လိုက် အပျော်အပျက်ရယ် ...”

မိပုံရယ် ... ဒါတော့ မပြောပါနဲ့ ... ‘ရွာနားက မြက် ရွာနွား မစား’ဆိုတဲ့ စကားပုံ ရှိတဲ့ ဟာ ...”

“ဒါဆို ... မလှမပနဲ့ ပေဖူးကျမှ လက်ထပ်မယ် ... ယူမယ်နဲ့ ဖြစ်တာ ကျတော့ရော ...”

“အဲဒါက ...”

နုဆွေ မဖြေတတ် ဖြစ်သွားသည် ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ပြောရဲဆိုရဲရှိကာ သတ္တိလည်း ကောင်းသော မိပုံက အတင်းပြောတာလည်း ဝါသနာပါလေသည် ။

“ငါက ကိုယ့်လူဘက်က နစ်နာမှာ စိုးလို့ ပြောနေတာ ...၊ ဆက်ထုံးက လူလည် သိရဲ့ လား ...၊ လောလောဆယ် အမွေရပြီး ချမ်းသာလာတဲ့ ပေဖူးကို ညာစားတာ ... မြို့မှာ ခေါ်တာ ဘာတဲ့ ဟိုဥစ္စာ ... ပိုင်းလုံး လုပ်သွားတာ ...”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ ... ငါတို့ က မိဘတွေ ရှိစဉ်တည်းက သူငယ်ချင်းတွေဥစ္စာ ... ထုံးက ငါ့ကို ချစ်ပါတယ် ...”

“တော်စမ်းပါ ... နင်ပဲ ယုံနေ ...”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ် ပေဖူး ... နင့်ကြီးတော်ကြီး စိတ်ဆိုးတာလ

ညည်း မပြောနဲ့ ... နင်က ကိုယ်ရတဲ့ အမွေလေးကိုတောင် လက်ပူအောင် မ
ကိုင်ဘူး ... ဘာဖြစ်လို့ ဆက်ထုံးကို ပေးလွှတ်လိုက်ရတာလဲ ...”

“ဟွန်း ... ဆက်ထုံး ဆိုတဲ့ ကောင်က ရုပ်လေးချောချောနဲ့ ပညာလေး
က တတ်တော့ မိဘမဲ့တာ ... ဆင်းရဲတာ ... လက်ကြောမတင်းတာ ဘာ
ဆိုတာမှ မပေါ်လွင်တော့ဘဲနဲ့ သူ့ဆို ရွာထဲက အပျိုတိုင်းက ကြိုက်ပြီး
သားပဲ ...

“သူက ငါ့ကို ချစ်လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်တော့တာပေါ့ ...”

“သူ ပြောတာလား ...”

“အင်းလေ ...”

“ခစ် ... ခစ် ... ခစ် ...”

မရယ်ချင်ဘဲ ပါးစပ်ပိတ် ရယ်နေသေးသည် ။ မိပုံတို့ က သူများကို
ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချဖို့ ဆို အကွက်စေ့အောင် မြင်ပြီးသား ...

“ဟဲ့ ... ဘူးသီးအခွံခွာတဲ့ အဖွဲ့ ပြီးပြီလား ...”

“ပြီးတော့မယ် အရီး ...”

“မြန်မြန်လုပ်ကြ ... လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ် ...”

ဒေါ်ညိုစိမ့်က ပျာယီးပျာယာ လာကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်သွားကာမှ
ပေဖူးကို ငဲ့ကြည့်ပြီး ပြန်လှည့်ရပ်ကာ ...

“ဟဲ့ ... ပေဖူး သူဌေးဖြစ်သွားပြီဆို ... ငါ့အလှူမှာ ရွှေတွဲလွဲ ငွေတွဲလွဲ
နဲ့ လာတော့မယ် ထင်နေတာ ... ဘယ့်နှယ် ဒီပုံစံပဲလား ...”

“ဪ ... ဟိုလေ ...”

ပေဖူးက ကဲ့ရဲ့ မေးငေါ့တာတွေကိုလည်း ဂရုမစိုက်ရမှန်းမသိ ပြန်ရွဲ့

ဖို့ ဆိုတာ ဝေး ...၊

မိပုံက တခစ်ခစ် ရယ်ကာ ...

“သူဌေးဖြစ်သွားတာက သူ မဟုတ်ဘူး အရီးရဲ့ ဆက်ထုံး ... ဆက်ထုံး သူဌေးဖြစ်သွားတာ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ပြောလိုက်တာ တိုးတိုးသက်သာ မဟုတ် ...၊ ဘေးမှာ အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ အုပ်စုတွေ အားလုံးပဲ လှမ်းကြည့်ကြ၏။

ပြီးတော့ တချို့က မျက်နှာလေး ငုံ့နေသည့် ပေဖူးကို သနားကြတာ တချို့က မဲ့ရဲ့ ခေါင်းခါ၏။

တချို့ကတော့ တဟားဟား ထရယ်ကြလေသည် ။ ဒေါ်ညိုစိန်ကတော့ မိပုံတို့ ကို မပြောဖို့ လက်ကာပြရင်း ...

“ငါ မေးမိတာတောင် မှားပြီ ... တော်ကြပါတော့အေ ... သူ စေတနာရှိလို့ သူ့ပစ္စည်း သူ ပေးတာပဲ ...”

ပြောပြီး ထွက်သွား၏။ နုဆွေကလည်း တံတောင်နဲ့ တို့လိုက်ပြီး အနား ကပ်ကာ ...

“နင်ကလည်း မပြောပါနဲ့ ... ပေဖူး သနားပါတယ် ...”

“ဟဲ့ ... ငါကလည်း သနားလို့ ပြောတာပဲ ... အလိမ်ခံရတာ ခံရမှန်းမသိရင် ဒီတိုင်း နွားဖြစ်သွားမှာ ပေါ့ ...”

ထပ်ပြောလိုက်တာလည်း ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ...၊

ပေဖူး မျက်ရည်ဝဲနေပါပြီ ...၊

“ဟဲ့ ... ပေဖူး ...”

“ရှင် ...”

ကြီးတော်အသံ ကြားလိုက်တာနှင့် လှည့်မကြည့်ရသေးခင် ထူးပြီး သားဖြစ်ကာ ...

“ကြီးကြီး ...”

“ဟုတ်တယ် ... ထစမ်း ... ထစမ်း ...”

ကြီးကြီး ဘာလုပ်မလို့ လဲ ဟင် ...”

ဒေါ်လှဌေးက ဘာမှ မပြောဘဲ ပေဖူး ထရပ်နေတာကို စိတ်မရှည် ပေဖူးလက်ကို ဆောင့်ဆွဲပြီး ခေါ်ထုတ်လာခဲ့၏။ အားလုံး ဝိုင်းဝန်းကြည့် နေကြသည့် မျက်လုံးတွေက လွန်မြောက်လာကာမှ ...

“ဒီလောက်ထိ ဝိုင်းရယ်နေကြတာ ညည်းကို လှောင်ပြောင် နေတယ် လို့ များ နည်းနည်းလေးမှ မခံစားမိဘူးလား ပေဖူး ... ဟင် ...”

“ခံစားမိပါတယ် ...”

“ခံစားမိရင်လည်း ညည်း ပြန်ပြောလေ ... ကိုယ်ထင်ရာကိုယ်လုပ် ပြီးရင်လည်း ရဲရဲရင့်ရင့်ပေါ့ အေ ...”

“ကျွန်မမှ မပြောတတ်တာ ...”

“ဘာ ...”

“သူတို့ က ကျွန်မ ဘာပြောပြော ရယ်ကြမှာ ပဲ ...၊ ပြီးတော့လည်း မ ယုံကြဘူး ...”

“ဟဲ့ ... မယုံနိုင်စရာတွေပဲ ညည်း လုပ်နေတာ ... ဘယ်သူကရော ယုံ မှာ လဲ ...”

ဒေါ်လှဌေး နောက်ထပ် ပေဖူးကို ထပ်ဆွဲခေါ်ခဲ့ကာ ကိုယ့်အိမ်ရှေ့ကို ရောက်မှ စပါးကျီရှေ့က ခုံတန်းမှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ...

“ထိုင်စမ်း ... ဒီမှာ ...”

တပေါင်းလပြည့်တော့မှာ မို့ လက ထိန်ထိန်သာနေသည် ။ အိမ်ပေါ်မှာ ရေနံဆီမီးခွက်၏ နီကြင်ကြင်မီးရောင်က ပွေးထိန်နေသော လရောင်နှင့် ခြားနားစွာ ရှိနေခဲ့လျက် ...

“သူများ တွေအိမ်မှာ မီးစက်မီးတွေ ပွေးထိန်နေတဲ့ အချိန် ငါတို့ မှာ မီးဖိုပေးစရာ မရှိလို့ ရေနံဆီ တစ်ရာဖိုးကို နှစ်ညခံအောင် ချွေတာ သုံးနေရတယ် ...”

ဒေါ်လှဌေး ပြောချင်တာတွေ စလာပါပြီ ...၊ ဟိုမှာ သူစိမ်းလူတွေ ဝိုင်းဝန်းပြောဆိုတာ ခံနေရတာကို မခံမရပ်နိုင် ဆွဲခေါ်လာပေမယ့် သူ့မှာ လည်း ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောချင်တာတွေ ရင်ထဲမှာ အပြည့် .

..

“ဟောဒီမှာ စပါးကျီကို ကြည့်ပါဦး ...”

ရေနံဆီမီးခွက် ... ပြီးတော့ စပါးကျီကြီးက သက်သေဖြစ်လာကာ ...

“ညည်းလက်နဲ့ ပုတ်ကြည့်ပါဦး ... ဒီမှာ ...”

စပါးကျီကို လက်ပြန် တဘုန်းဘုန်း ပုတ်ပြသည် ။

“ဒီ စပါးကျီကို ခေါင်းရင်းမှာ မထားတော့ဘူး ...၊ နောက်ဖေးကို ရွှေ့တော့မယ် ...”

“ဒီလောက် အကြီးကြီးကို နောက်ဖေးရွှေ့ရင် လူတွေ အများကြီး ခေါ်ရမှာ ပေါ့ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ခေါ်ရပေလေစေ စပါးကျီကြီး ထားပြီး စပါးတစ်စေ့မှ မရှိတာ ...၊ အားလုံးလည်း သိနေကြတာပဲ ... ရှက်နေလည်း ဘာမှ မထူး

ဘူး ...”

“ကျွန်မက ရှက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ... စပါးကျီက နွားချေးတွေနဲ့ ပဲ
တော်တော် လေးတာ ... ဒါကြီးကို ...”

“ဟဲ့ ... ပေဖူး ...”

“ရှင် ...”

“ညည်းကို ဒီစပါးကျီ ရွှေ့ဖို့ ပြောပြနေတာ ...၊ လူ ဘယ်နှယောက်နဲ့
ရွှေ့ရမလဲ တိုင်ပင်နေတာ မဟုတ်ဘူး ...”

“ဟင် ...”

ပြန်ကြည့်တဲ့ ပုံကို လရောင်အောက်မှာ မြင်နေရတာ ဒေါ်လှဌေး အ
သည်းတွေ ယားနေမိ၏။ အပျိုလေးဖြစ်ပြီး လှလှပပလေး ပြင်ဆင်နေနို
င်ဖို့ လည်း မလုံးပမ်း ...၊

မိဘမဲ့ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ရုန်းကန်လာခဲ့ရတဲ့ ဘဝမှာ နာကျင်မှု အပြ
ည့်နဲ့ ကြိုးစားပါလား ...၊ ရသမျှလေးကို ကျစ်ကျစ်ကုပ်ကုပ် စုဆောင်းပါ
လား ...။

ခုတော့ မအေဘက်က ဘိုးဘွားအမွေလေး ပေးတဲ့ လူကြီးတွေက
အားပေးဖော် ရတာတောင်မှ ဝမ်းသာအားရ စုဆောင်း
သိမ်းဆည်းရမှန်း မသိ ...။

“ဟိုက ပေးလိုက်တဲ့ ရွှေလက်ကောက် သုံးရန်စလုံး ညည်း ရောင်းပ
စ်လိုက်တယ်ဆို ... ငါ့ကို မညာနဲ့ နော် ... ညည်းကို ရောင်းပေးတဲ့ မင်းကို
ယ်တိုင် ငါ့ကို ပြောတာ ...”

“ဒါဆိုလည်း ဘာလို့ မေးနေသေးလဲ ကြီးကြီးရယ် ...”

“မယုံနိုင်လို့ ပေါ့အေ ... ဘာလဲ ... အခု အဲဒါတွေ အကုန်လုံးကို ပေးလိုက်တာလား ...၊ အားလုံး ဆက်ထုံးနောက် ပါသွားပြီလား ...”

ပေဖူးက လည်ပင်းလေး ကုတ်လိုက် ... နဖူးခြစ်လိုက်နှင့် မျက်နှာက မော့လာမလို့ ... တစ်ဖက်လွှဲတော့မလိုလို ...၊

“ပေဖူး ...”

“ရှင် ...”

“ငါ မေးနေတာလေ ...”

“... ...”

“ငါ သိပြီ ... ငါ နားလည်သွားပြီ ...”

ဒေါ်လှဌေး သူမဘာသာပဲ သဘောပေါက်သွားရကာ ဒေါသတွေ ထွက်လွန်းသဖြင့် အသံတွေပါ တုန်၏။ တစ်ရွာလုံးလည်း ပြောနေကြသည် ...၊ သူမကိုယ်တိုင်လည်း မြင်တွေ့နေရသည် ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်တော့ မဟုတ်လောက်သေးဘူးပဲ ထင်ထားခဲ့၏။

ညည်းကို ပက်ပက်စက်စက်တွေ ငါ ပြောမိတော့မယ် ပေဖူး ... မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်အပေါ်မှာ ပိုးကြေးပန်းကြေးနဲ့ ... ညည်း မရှက်ဘူးလား ...”

“ပိုးကြေးပန်းကြေး မဟုတ်ပါဘူး ကြီးကြီးရယ် ... ထုံးက ကျွန်မကို တကယ်ချစ်တာပါ ...”

“သူနဲ့ ကျွန်မ လက်ထပ်ရင် တင့်တောင့်တင့်တယ် ဖြစ်ဖို့ အတွက် မြို့မှာ အရာရှိဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့ သွားတာ ...”

“ညည်း အဘိုးအဘွားတွေ ပေးခဲ့တဲ့ အမွေတွေနဲ့ ပဲ ညည်း ဆင်းရဲခဲ့

သမျှ တင့်တောင့်တင်တယ် ပြန်နေလို့ ရနေပြီ ...၊ သူလိုလူကို ဘာအား ကိုးတာလဲ ...၊ ဒီလောက်တောင် ကြိုက်နေရင်လည်း ကိုယ့်ရှိတာတွေ အကုန်လုံး ပုံပြီး တင်တောင်း လိုက်ပါတော့လား ...၊ အဲဒါကမှ အရှက်မရှိ တဲ့ မိန်းမ ဖြစ်ရုံအပြင် မရှိဘူး ...”

“ကြီးကြီးရယ် ... ကျွန်မက ...”

“အခု ညည်းအဖြစ်တို ညည်း သိရဲ့ လား ...၊ ယောက်ျားတစ်ယောက် ကို ပိုးကြေးပန်းကြေး လိုက်ကြိုက်နေတာ ...၊ ဟိုက ပစ္စည်းတွေကို လိမ် ယူသွားတာ ညည်းမှာ မိန်းမတို့ ဂုဏ်ကျက်သရေ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး ...”

“ကျွန်မမှာ ဂုဏ်ကျက်သရေ ဘာတစ်ခုမှ မထိခိုက်ပါဘူး ကြီးကြီးရယ် ... ထုံးက ကျွန်မကို လက်ဖျားနဲ့ တောင် မထိခဲ့ဖူးပါဘူး ...”

“ဘယ်ထိမလဲ ... ညည်းပုံစံက ထိချင်စရာမှ မရှိတာ ...”

ဒေါသထွက်တော့ ကိုယ့်တူမမျက်နှာ ငဲ့ဖို့ လည်း သတိမရ ...၊

“မိုက်လိုက်တဲ့ မိန်းမ ...”

ဒေါ်လှဌေး စိတ်တွေတိုကာ ထဘီ ထ'မ'လိုက် ဖင်ရွှေထိုင်လိုက်နှင့် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေရင်း ...”

“ငါကတော့ စပါးကျိုကို ဖြည့်မယ် ... မီးဖိုး ပြန်သွင်းမယ် ... ဒီတစ်မိုး တော့ အိမ်ခေါင် လုံအောင် သွပ်အုပ်လေးနဲ့ ခေါင်ရိုက်နိုင်ပြီပေါ့ ...၊ ရေနဲ့ မီးနဲ့ ငါတို့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နေနိုင်ပြီ ထင်ခဲ့တာ ...”

“ကြီးကြီးရယ် ... ကျွန်မမှာ ရှိပါသေးတယ် ...”

“ရှိတာတွေလည်း ညည်း ဟိုကောင်ကို ပံ့ပိုးဦးမှာ ပဲမို့လား ...” ဆက် ထုံးဆိုတဲ့ ကောင်လေးဟာ အစကတော့ ဟန်ဟန်ပန်ပန် နေနိုင်တဲ့ မိ

သားစုပါပဲ ... နောက်တော့ မိဘတွေ မရှိကြတော့ဘဲ ဘိုးအလုပ်သူက လယ်ယာကျွဲနွားတွေနဲ့ ဖက်ရုန်းပြီး ကျောင်းထားလက်စနှင့် မြေးကို ကျောင်းပြီးတဲ့ အထိ ထားခဲ့သည်။ ။

ဆေးမှူး ဖြစ်လာတော့မှာ လိုလို ... ကျောင်းအုပ်ဆရာ ဖြစ်လာမလို လိုနဲ့ ရပ်ကျိုးရွာကျိုး သယ်ပိုးနိုင်မယ့် သားကောင်းပုံစံ ဟန်ရေးပြခဲ့တာ တွေလည်း ရှိသေးသည်။ ။ ပြန်ရောက်လာတော့လည်း ဘွဲ့လေး တစ်ခုနှင့် ဟိုယောင်ယောင် ... ဒီယောင်ယောင် ...!

ခုဆို သူ့ရဲ့ သူပညာသင်စရိတ်တွေနှင့် ဘိုးအေခမျာ ကျန်းမာရေးက လည်း မကောင်းတော့ အိမ်ကြီးပြောင်ပြောင် ဝမ်းခေါင်ခေါင် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ ...။ ဦးဘငွေဆိုသည့် လူကြီးခမျာ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ပဲ ကပ္ပိယ လုံးလုံး ဖြစ်နေရှာ၏။

“ကံလေးကလည်း ကောင်းပျဲ ... သူ့အတွက် ပူဇော် ပသမယ့်လူတွေ က ရှေ့မင်း ပြုတ်တော့လည်း နောက်မင်း တက်လာတာပဲ ...! ရန်ကုန် ကို တက်သွားတာ ညည်းအားကိုးနဲ့ ပဲ ဆိုတာလည်း ငါ မသိဘူး မှတ်နေ သလား ... ပေဖူး ...”

“သူ ... သူက ပေဖူး အကြံပေးလို့ ...”

“တော်စမ်း ...”

ဒေါ်လှဌေး ပတ်ဝန်းကျင်ကြားမှာ လည်း မေ့ကာ အော်ပစ်လိုက်သ ည်။ ။

“အေးပေါ့ ... ညည်းအမေရဲ့ ဘိုးဘွားက ပေးခဲ့တာတွေပဲ ညည်းလ က်ထဲကိုမှ ထည့်လို့ ရမယ်ဆိုပြီး ခရီးသွားနေတာကိုတောင် မရမက စောင့်ပြီး ပေးခဲ့တာ ... ငါနဲ့ မှ မဆိုင်ဘဲ ...”

“ကြီးကြီးကလည်း အဲလို ...”

“ဟုတ်တယ် ညည်း အဲဒီတိုင်း လုပ်နေတာ ...၊ ငါက ဖအောက်က အဒေါ်ဝမ်းကွဲပဲ ... ညည်း ဂရုစိုက်စရာလူ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ အခု နားလည်ပါပြီ ...”

“မဟုတ်ပါဘူးဆို ကြီးကြီးရယ် ...”

ပေဖူး .. ဒါထက် ပိုပြီးတော့လည်း မပြောတတ် ...၊သူမ အဲဒီလို မလေးမစားသဘောနဲ့ လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်မှန်း ကိုယ့်ဘာသာ သိသည် ။

ပြီးတော့ ဆက်ထုံးကို ယုံကြည်နေမိတဲ့ စိတ်သည် လည်း ဘယ်ပတ်ဝန်းကျင် လေတိုက်လို့ မှ ယိုင်လဲ ပျောက်ပျက်သွားမှာ မဟုတ်တာ သေချာနေ၏။

‘ပညာတတ်ပေမယ့် ကိုယ်နဲ့ သင့်လျော်တဲ့ နေရာ လိုတယ် ...’

‘အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ ငွေအရင်းအနှီးရှိမှ ဖြစ်တာ ...’

‘ဘွဲ့ရ ပညာတတ်ဖြစ်ပြီး ငါက မြောင်းဖော် ... မြေတူး လုပ်နေရင် ကိုယ်က လုပ်နိုင်ရင်တောင်မှ အမြင်တော်မလား ...၊ ပြီးတော့ ငါလည်း ရှက်တယ် ...’တဲ့ ...။

ဆက်ထုံး ပြောခဲ့သမျှ အားလုံး ဟုတ်နေတာပဲ ...၊

မြို့တက် အလုပ်လုပ်ဖို့ သူ စိုင်းပြင်းနေခဲ့တာ ကြာပြီ ...၊ ဒါပေမဲ့ ဦးဘငွေက ဒီလိုမျိုး အိမ်ယာမြေ ရောင်းချပြီး ကိုယ့်ရပ်ရွာက စွန့်ခွာ အလုပ်ရှာတာမျိုးကို ခွင့်မပြု ...။

ဒါတွေလည်း ရွာထဲက လူတွေ သိကြတာပင် ...၊

အလုပ် လုပ်ချင်နေတဲ့ လူကို သူမ အလုပ်လုပ်ဖို့ အရင်းနှီး ထုတ်ပေး

တာ မှားသွားလို့ လား ...၊

ဒါ ဘယ်လိုမှ မမှားနိုင်ပါ ...။ ဆက်ထုံးဆိုသည့် ယောက်ျားဟာ ချမ်း
ချမ်းသာသာနှင့် မြင့်မား ထည်ဝါစွာ နေထိုင်သွားရမယ့် ကြံ့အင်လက္ခ
ဏာနှင့် ပြည့်စုံသော မင်းသားလေး တစ်ပါး၊

ထို့ကြောင့် သူမ ယုံကြည်သည် ...၊

သူ ကြိုးစားနေမှာ ပါ ...။

* * *

အခန်း (၃)

“သူ့အချစ်ကို ရဖို့ ငါ ဘယ်လိုပဲ ကြိုးစားရပါစေ ... မရရအောင် ကြိုးစားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ...”

“မင်းကလည်း ကွာ ... မေဝသုန်က မာနကြီးတာ ရာဇဝင်တွင် တယ် ... ထူးထူးမြတ်လေးကိုပဲ စိတ်အေးလက်အေး ချိန်လိုက်ရင် ပြီးရော ...”

“ငါက မာနကြီးတာကိုမှ စိတ်ဝင်စားတာ ...”

“ပြောနေရင်း ဂီတာကို သေချာပိုက်၍ အဆောင်ကို မော့ငေးသည် ၊ ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံး၏ စကားသံတွေကို လွှမ်းအောင် သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုပစ်လိုက်သည် ။

... ရေပတ်လည် ဝိုင်းလျက်ရှိတဲ့ ကုန်းမြေကိုတော့ ... ပထဝီထဲ ဖတ်ဖူးတာ ကျွန်းဟု ခေါ်သည် ...

... ကျောင်းတတ်လို့ သီချင်းတွေ ဆိုကာ ဂီတာ တီးကြတဲ့ အခါ ...

အပေါင်းအသင်းများ ဝိုင်းနေသူကို ... ကြွေးများ နဲ့ ဝိုင်းနေသူကို ...

... ဆက်ထုံးဟု ခေါ်သည် ...

သူငယ်ချင်းတွေ နောက်ပိတ်ကို ကျကျနန ဝိုင်းအော်ကြတော့ သီချင်းဆိုရင်း ဆက်ထုံးက ရယ်သည် ။

သီချင်းသံက အဆောင်ထဲက မိန်းမလှလေးတွေဆီထိ ပျံ့လွင့်ကာ အ

ရင်ဆုံး ခေါင်းထောင်သွားသူက ထူးပဲ ဖြစ်၏။

ပြီးတော့ မအိပ်သေးသည့် သူငယ်ချင်းတွေက ပြုံးစိစိနှင့် မျက်စပစ်ကာ ...

“ကြားတယ်မို့လား ... ကြော်ငြာနေတာ ...”

“အေးလေ ... ကြွေးတွေ ဝိုင်းနေတာ ငါတို့ က မသိတာ ကျနေတာပဲ ...”

“ဝိုင်းပေစေ ... ကြွေးတင်ရင် ဘုရင်ဆပ်မယ် ဆိုတဲ့ အတိုင်း သူ့ကြွေးတင်သမျှ ထူးထူးမြတ်က ဆပ်ပေးနိုင်တယ် ...”

ပြောပြီးတော့ ထူးက တခစ်ခစ် ရယ်၏။

ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်နှင့် သီချင်းသံက သူငယ်ချင်းတွေပါ ဝိုင်းဆိုနေသဖြင့် ဟာသ ဖြစ်နေပေမယ့် ဆက်ထုံး ဘယ်လိုနေနေ သဘောကျနေတတ်သည့် ထူးကတော့ အလေးအနက် ခံစားလို့ ပါ ...။

... အီကိုမှာ ကျောင်းတက်တုန်းက ... တွေ့ခဲ့တဲ့ အပျိုလေး ...

ကာလာတွေ အမျိုးမျိုးဆိုးတော့ ချစ်မိတာပေါ့ ...

... စီးပွားရေးတွက်တာ ပိုင်တဲ့ သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းက ဆင်းရဲတဲ့ ကျွန်တော့်ကို မယူဖို့ နှမ်းပါးတဲ့ ကျွန်တော့်ကို မယူဖို့ ဖျက်ကြတယ် နော် ...

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... အီကို ဆိုရင်တော့ သေချာပြီ ထူး ... နင့်ကို ဆိုနေတာ မဟုတ်တော့ဘူး ...”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒါ ဝသုန့်ကိုပဲ ...”

“ဟိုကဖြင့် အိပ်နေလိုက်တာ သိုးလို့ ...”

“မသိုးရင်လည်း ခေါင်းထောင်ကြည့်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ ... ဝသုန်က ထူး ကြိုက်နေမှန်းသိလို့ သူက တမင်တကာ အထာကြီးနဲ့ နေပြချင်တာ ...၊ စိတ်ထဲက သဘောကျနေပေမယ့် ဘယ်တော့မှ ဝန်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ... ငါပြောရဲတယ် ...”

သူငယ်ချင်းတွေက ခန်းဆီးလေးတွေ အသာ'မ'ကာ ချောင်းကြည့်လိုက် ... ခေါင်းချင်းဆိုင်လိုက်နှင့် ...

ထူးကတော့ ပြတင်းတံခါးတစ်ချပ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး လက်လေးထောက်၍ ပေါ်တင်ပဲ လှမ်းကြည့်ကာ ...

“စပို့ရှပ်ရဲရဲ ... ဂျာကင်အနက်လေးနဲ့ မျက်နှာဖြူဖြူလေးက ထင်းနေတာပဲ ချောလိုက်တာ ဟယ် ...”

“ကြည့်လုပ်ဟေ့ ... သွားရည်တွေ အတန်းလိုက် ကျကုန်လို့ လျှပ်စီးလက်တယ် ထင်ပြီး သီချင်းမဆုံးခင် ထပြေးကုန်ကြဦးမယ် ...”

ပြောကြပေမယ့် ထူးက လှည့်မကြည့်ဘဲ ရယ်ကာ ...

“တကယ် အရမ်းချောတာပဲ ... အရပ်ကမြင့်မြင့်နဲ့ အဆီပိုမရှိတဲ့ ကိုယ်က လမ်းလျှောက်တာကအစ မိတယ် ... ဝသုန် ငါ့ကို ပြိုင်ချင်တာနဲ့ များ ပြန်မကြိုက်ဘဲ နေနိုင်တာ အံ့ဩမိတယ် ...”

“ဒါကတော့ ရှမ်းကြိုက်မှ နွားချောတာလေ ... နင်က စိတ်ဝင်စားနေတော့ နင့်မျက်လုံးထဲမှာ မိုးကျရွှေ့ကိုယ် ဖြစ်နေတာပေါ့ ...၊ သူများ မျက်လုံးထဲမှာ ဒီလောက် ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ ပေါ့ ...”

နွဲ့ယိမ်းက ကွယ်ရပ်လေးမှာ ကုတ်ကတ်ရပ်ရင်း ထူးနဲ့ စကားလာပြောကာ ...

“နင်လည်း သူ့အတွက်နဲ့ တိုက်ကြီးပေါ်က ခုန်ဆင်း လာပြီး အဆော

င်မှာ လာနေရ ...၊ ညတိုင်း ဂီတာသံ မျှော်ရနဲ့ နော် ...”

“ငါက ပျော်နေတာ ...”

“ငါတို့ ကတော့ မျက်ခုံးလှုပ်နေပြီ ...”

“ဟုတ်တယ် ... အန်တီစုစုက အဆောင်မှူးသာဆိုတယ် ဗိုလ်မှူးထက်တောင် တင်းကျပ်သေးတယ် ...၊ အခု စောသေးလို့ နော် ... ရှစ်နာရီကျော်မှ သီချင်းလာဆိုရင် ဟိုနေ့က သက်ထားရဲ့ လူလို ထွက်ပြီး မောင်းထုတ်ခံရမှာ သေချာတယ် ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

ဒါကျတော့ ထူးကလည်း သိနေပြန်ကာ ...

“သူကလည်း ငါ ဒီလောက် အခွင့်အရေးတွေ ပေးနေတာတောင်မှ ဝသုန်ကိုပဲ မဲနေတယ် ...”

“နင်ကလည်း ဒီလိုလူကိုမှ မလျှော့သောဖွဲ့နဲ့ မျှော်လင့်နေတာကိုး ...”

“ဒါကတော့ ရည်းစားရှိနေတဲ့ လူတောင်မှ လက်မထပ်ရသေးရင် မှန်းခွင့် ရှိသေးတာပဲ ... သူတို့ က ချစ်သူတွေလည်း မဟုတ်ဘူး ... ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ချစ်တာ ဘာဖြစ်လဲ ...”

“သူ ပြန်မချစ်တော့ ကိုယ်က မိန်းကလေးသိက္ခာ ကျတာပေါ့ ...”

“ပြန်မချစ် နိုင်လောက်အောင်တော့ သူနဲ့ ငါ မစိမ်းပါဘူးဟာ ... ဝသုန်က ငါ့ထက်အရင် ဆုံစည်းခဲ့တဲ့ သူ ... ပြီးတော့ လူဆိုတာ မရရင် ပိုလိုချင်တယ်လေ ... ဝသုန်က သူ့ကို ပြန်မကြည်လို့ မရမက လိုချင်နေတာဖြစ်မှာ ...”

“အဲဒီတော့ နင့်ကိုလည်း အဲဒီလို ဖြစ်လာအောင် မာနလေးနဲ့ နေလို က်ပါလား ထူးရယ် ... ငါ ကြားတာတော့ ဆက်ထုံးက တောသား ဖြစ်တဲ့ အပြင် ဘုန်းကြီးက ကျောင်းထား ပေးခဲ့တာဆိုလား ဘာလား ... တော် တော်ကို အဖြစ်ဆိုးတာနော် ...”

သူငယ်ချင်းတွေက သတင်းပေးနေပေမယ့် ထူးက အဆောင်ရှေ့ကိုပဲ ငုံ့ကြည့်နေကာ နောက်ထပ် ပြောင်းသွားသည့် သီချင်းကို သဘောတွေ ကျနေခဲ့၏။

... တောင်ပံခတ်သံ အချက်တိုင်းမှာ ... ချစ်တယ် ... ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ ရိုက်ချက်များ ...

... ရွှေနားတော် အပါးဆီ ... ပဲ့တင်မြည်တီးလို့ ... ချစ်တယ် ... အရမ်းပဲချစ်နေပြီ ...

“ကျွတ် အရမ်းဝှတ်ဒ်တယ် ...”

“ကဲ ... နည်းနည်းပါးပါးပဲ ဝှတ်ဒ်ပါ ... လာစမ်းပါ ... ဒီကို ...”

“အေးလေ ဒီလောက်ဆိုရင်လည်း ဟိုက သိနေပါပြီ ...”

“ဟင် ... ဘာကိုလဲ ...”

“နင် ... အရမ်း ... အရမ်း ... အရမ်းကို ကြွေချင်နေပါပြီဆိုတာ ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ဟဲ့ ... ဖြည်းဖြည်း ရယ်စမ်းပါ ထူးရယ် ... ငါတို့ တော့ အဆောင်က နေ မောင်းထုတ် ခံရတော့မှာ ပဲ ...”

ထူးက ရယ်ရင်း ဒီဘက် လှည့်လာကာ ...

“အဲဒီတော့လည်း “ထူးထက်” အိပ်ရာစီမံကိန်းမှာ ကြိုက်တဲ့ အခန်း

လက်ညှိုးထိုးလိုက် ...”

“ဆောက်လို့ ဖြင့် မပြီးသေးဘဲနဲ့ ...”

“ပြီးတာနဲ့ နင်တို့ ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလေ ... ခုတည်းက ရွေးထား
... နင်တို့ တွေ အလုပ်မရသေးမချင်း လုံးဝ ဖရီး ...”

“ဟွန်း ...”

နဲ့ယိမ်းက နှုတ်ခမ်းလေး မွဲနေ၏။

'ထူးထက်'ဆောက်လုပ်ရေးက အိမ်ရာတွေ နေရာ
တော်တော်များများမှာ ရှိသည် ။ အဲဒီ သူဌေးသမီးလေးက
နာမည်မကျော်သော နယ်မြေ အနီးအပါးက အဆောင်လေး တစ်ခုထဲမှ
ရောက်နေခဲ့တာ ဘာအတွက်မို့လို့ လဲ ...၊

မေဝသုန်က ဒီအဆောင်ပိုင်ရှင်ရဲ့ သမီးပေမယ့် ထူးနဲ့ ဆို အဆင့်အ
တန်းချင်းက မိုးနဲ့ မြေ ...၊ ဒါပေမဲ့ သင်တန်းမှာ တည်းက အလှချင်း ပြိုင်
နေသော သူမနဲ့ ထူးနဲ့ က ပြိုင်ဘက်တွေလို ဖြစ်နေကြ၏။

ခုလို သူမတို့ အဆောင်မှာ ထူးက လာငှားနေတော့ ပိုဆိုးသွားသည် ။
ထူးနဲ့ သာမကဘဲ ကျန်သည့် သူမတို့ အားလုံးကိုပါ မပြောနိုင် မဆိုနိုင်
ဖြစ်လာခဲ့တဲ့ အထိ ...။

“နင်နဲ့ ဝသုန်ကိုတော့ ငါအံ့ဩနေပြီ ထူးရေ ... တကယ်ပါပဲ ...”

“ဟုတ်ပဲ ... ဟိုက တည်တည် တင်းတင်းပုံစံနဲ့ ကြိတ်ကြိုက်တယ် ...
ဒီတစ်ယောက်က အေးဆေး မထိတထိပုံစံနဲ့ ခလုတ်တိုက်နေတယ် ... ငါ
ဖြင့် ဝသုန်ကိုရော ... နင့်ကိုပါ ခေါင်းချင်း ပြေးတိုက် ခိုင်းချင်တော့တယ်
...”

“အေးလေ ... ဝသုန်ကလည်း ကိုယ့်အဆောင်မှာ နေတဲ့ လူကို ရန်သူကြီးကျနေတာပဲ ... ထူးကလည်း ဂရုကို မစိုက်ဘူး ...၊ တစ်ခါတစ်ခါ ကျတော့လည်း အဆောင်ပိုင်ရှင်ရဲ့ သမီးသာဆိုတယ် ငါ ဝသုန်ကို ကြည့်လို့ မရဘူး သိလား ...”

“ဘယ်သူကရော ချစ်နေလို့ လဲ ...”

ထူးက လက်လေးပိုက်၍ မေးခွန်းထုတ်နေ၏။ ပြီးတော့ ကြည်ဖြူရဲ့ အိပ်ရာဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ပြတင်းတံခါးရဲ့ ဘေးမှာ ရပ်နေသည့် နွဲ့ယိမ်းကို လှမ်းကြည့်ကာ ...

“ငါ့ရဲ့ သည်းခံမှု အပေါင်းမှာ အချစ်တွေ ပါတယ်ဟ ... ငါ သူ့ကို သည်းခံနေတာ မဟုတ်ဘူး မျှိုသိပ်နေတာ ...”

“အကြောင်းက ဘာလဲ ...၊ အချစ်လေးကို နည်းနည်းပေးပါဆိုပြီး သူ့ဆီက ပြန်တောင်းချင်လို့ လား ...”

“ဟာ ... နင်တို့ ရဲ့ ထူးထူးမြတ်က အဲဒီလောက် ကြောင်ပုမလား ကြည်ဖြူရယ် ... ဒီမျက်နှာကို ကြည့်စမ်းပါဦး ...”

“မြင်တယ်လေ ... အဲဒီလို ကြောင်တောင်တောင်တွေ လုပ်နေတဲ့ ရုပ်ကြီးပဲဟာ ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ခစ် ... ခစ် ...”

ပါးစပ်တွေပိတ်ပြီး အတိုးဆုံး ကြိတ်ရယ်နည်းနှင့် ရယ်ကြသည့်ထဲမှာ ထူးရဲ့ အသံသာ အကျယ်ဆုံး ...၊

“တကယ်ပါပဲ ... ဒီလောက် မုန်းစရာကောင်းနေတဲ့ လူကို ဘယ်လို ခ

နှိပ်ရမိတွေနဲ့ ပြည့်စုံနေလို့ သည်းခံနိုင်ရတာလဲ ...”

“ဪ ... ကြည်ဖြူရယ် ... သွားမြှောက်ပေးနေပြန်ပြီ ... ဘာမှ မဖြစ်တာ ပိုမကောင်းဘူးလား ...။ သူက သူဌေးသမီးနော် ... ငါတို့ ပဲ ခေါင်းနဲ့ ဆင်းရဲမှာ ...။ ဒီနေရာက ကျောင်းနီး ဈေးနီး လုံလုံခြုံခြုံနဲ့ ဘယ်လောက် အဆင်ပြေလဲ သိလား ...”

“ဘာလဲ ... အဆောင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်စုစုက ကြော်ငြာမယ် ငှားထားတာလား ...”

“မော်ဒယ်လ်လို့ ပြောစမ်းပါဟာ ...”

“ပြောစရာလား ... နင့်ပုံစံဆိုရင် မော်ဒယ်လ်လို့ ပြောရမှာ မဟုတ်ဘူး ... မယ်တော်လို့ ပဲ ရမှာ ...”

“ဟယ် ... ကြည့်စမ်း မိကြည်ဖြူ ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ... လူလေးက ၀၀လုံးလုံး ... ဆံပင်တိုတိုထားပုံနဲ့ ဝတ်ပုံစားပုံတွေက ကိုရီးယားကားတွေထဲက ဒေါ်ကြီးတွေ ဒီဇိုင်း ...”

“တော်ပြီလား ...”

“တော်ပါပြီ ... ငါကတော့ နင် အဲဒီဆံပင်တိုတို ဖြစ်သလို ခပ်ပွပွပုံစံကြီးကို မြင်နေရတိုင်း ပြောနေမှာ ပဲ ...”

ပြောနေကြရင်း စကားက လိုရင်းကို မရောက်တော့ဘဲ ရန်ဖြစ်ခြင်းနဲ့ အဆုံးသတ်၏။

“နင်တို့ မေးခွန်းတွေ မေးနေတာနဲ့ သူတို့ တောင် ပြန်သွားကြပြီ ...”

ထူးက နှမြောတသစ္စာ ပြောရင်း ပြတင်းပေါက်နားမှာ သွားပြီး ရှုံ့မဲ့နေကာ ...

“သူ့ရဲ့ ကောင်းကင်က အချစ်ငှက် သီချင်းလေး ငါ့ရင်ထဲမှာ ကျန်နေခဲ့ပြီ ...”

“သူ့ရဲ့ အချစ်ငှက် မဟုတ်ပါဘူးဟာ ... ရိန်မိုးရဲ့ အချစ်ငှက်ပါ”

“ငါကတော့ ... သူဆိုတဲ့ အသံကို ပိုကြိုက်တယ် ...”

“သူ့ကိုပဲ နင် ချစ်နေတာကို ...”

“သူ့ကြောင့် အရာရာကို သည်းခံနေတာပါ ဆိုမှ ...”

“လာပြန်ပြီ ...”

“ဟုတ်တယ် ... နင်တို့ က မမေးပေမယ့် ငါပြောပြမယ် ... ဒါ ငါ့ရဲ့ ပညာရပ် တစ်ခုပေါ့နော် ...”

“အေးပါ ... ကြားရမှ စိတ်ချမ်းသာမယ် ဆိုတော့လည်း နားငြီးခံ ပေးရတာပေါ့ ...”

“ငါလည်း ဒေါသထွက်တာပေါ့ဟာ ... ဒါပေမဲ့ ငါ သူ့ကို ဒီထက် မခံချင်အောင် အပြိုင်အဆိုင်တွေ လုပ်လိုက်ရင် ဆက်ထုံးကို သူ အဖြေပေးလိုက်မှာ ...”

ဒါ ဘယ်သူမှ မစဉ်းစားမိတဲ့ အချက်ပါလား ...၊ မထူးဆန်းတာမို့လို့ ဆူးခြားပြီး ထည့်မတွေးမိကြတာကို ထူးကဲ ကြိုတွက်မိနေသည် ။ နွဲ့ယိမ်းနဲ့ ကြည်ဖြူတို့ ပခုံးတွေ တွန့်မိကြကာ ဘာမှ မပြောနိုင် ...။

“သူ ငါ့ကို ရွဲ့ချင်စိတ် ဖြစ်မလာအောင် ထိန်းချုပ်နေရတာ ... ဥပမာ သူ့ရှေ့မှာ ဆို ငါ ဆက်ထုံးကို အရမ်းချစ်နေပေမယ့် ချောလို့ ကြည့်တာမျိုးလောက်ပေါ့ ... နောက်ပြီး သူ့ကို ဒေါသ အရမ်းထွက်မိတာ ရှိရင်လည်း မသိလိုက်သလိုမျိုး ... အမှတ်တမဲ့ ကျော်ဖြတ်ခဲ့လိုက်တဲ့ ပုံစံ

ပေါ့ ...”

“အဲဒါ ဟုတ်တော့ ဟုတ်မယ် ... ဒါပေမဲ့ ဒီအန္တရာယ်ကို နင် သိပ်ကြာကြာ ကာကွယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး နော် ... ငါ ထင်တာတော့ နင့် ကို သူ အလွယ်တကူ ရွံ့ပြီး ကြိုက်ပစ်လိုက်လို့ ရနေတာပဲ ... နင် ဆက် ထုံးကို သဘောကျနေမှန်း သိကတည်းကလေ ...”

ကြည်ဖြူက ခုကျမှ စိတ်ဝင်တစား ဝေဖန်ပြနေကာ ...

“နင်ကသာ ဆက်ထုံးကို ဆင်ကန်းတောတိုး ကြိုက်နေတာ ...၊ မေဝ သုန်က သင်္ချာသုန်လို့ တောင် နာမည် ထွက်နေသေးတာ ... ဆက်ထုံးရဲ့ အဆင့်အတန်းကို သိနေမှာ ပေါ့ ... သူကိုယ်တိုင်က ကြိုက်ဖို့ မစဉ်းတာ လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ ...”

“အေးလေ ... ဖြစ်နိုင်ချေတွေကတော့ အများကြီးပေါ့ဟာ ... ဒါပေမဲ့ သူ ငါ့ကို သိပ်မုန်းသွားအောင်တော့ ငါမလုပ်ဘူး ...”

ပခုံးတွန့်၍ လက်ဖဝါးလေးတွေ ဖြန့်ပြရင်း ထူးက မဲ့သည် ။

“ငါ မတတ်နိုင်လို့ အရှုံးပေး လက်လျှော့နေခဲ့ရတာ ဒီတစ်ခါပဲ ရှိ သေးတယ် ...၊ ဟွန်း ... အဲဒါအချစ် ...”

ဟုတ်ရှာပေမည် ...၊

ထူးထူးမြတ်ရဲ့ ရည်းစားများ သော သမိုင်းမှာ ချစ်လှချေရဲ့ လို့ ဖြစ်ခဲ့ တာကလည်း ဒါ ပထမဆုံးပဲဆိုတော့ ...၊

* * *